

Β'.

Καράβι, καραβάκι, που πῆς γιαλό γιαλό;
 που πάω μη σὲ μέλη... πῆγαινε στὸ καλό.
 Ἄπάνω 'στ' ἄρμενά σου ναυτόπουλα πηδοῦν
 καὶ δόξαι, παρασμέναις ναυμάχων τραγουδοῦν.

Κυττάξω σὲ μεγάλη πελάγη νικηφόρα
 πυρπολητοῦ δαυλό...
 ὅτῃ φωτεινὴ γραμμὴ του χάραξε δρόμο τώρα,
 καὶ σύρε' στὸ καλό.

Γ'.

Φεύγουν ἀρχοντοπούλα μας,
 φεύγουν Βασιλόπουλα μας,
 κι' ἀπ' τὰ μάτια τῆς Κορώνας στάζει δάκρυ σιγηλό,
 τὰ βλαστάρα της φιλεῖ
 καὶ μὲ πόνο τοὺς μλεῖ:
 σύρτε σύρτε' στὸ καλό.

Ἦχοι σήμερα παιῖνος καὶ Τυρταίου ποιητοῦ,
 κυματίζουνε καὶ ράσα μὲ σημαίαις τοῦ Στρατοῦ,
 καὶ μονάκριβοι λεβένταις φθάνουν ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
 καὶ φοροῦνε τὸ χαλί.

Φεύγουν φεύγουν τὰ παιδιὰ μας,
 μ' αὐτὰ φεύγει κι' ἡ καρδιὰ μας...
 κύτταξέ τα πῶς περνᾶνε.

Κι' ἀπὸ καθενὸς ψυχὴ
 βγαίνει μία προσευχὴ:
 ὁ σταυρὸς μαζί των γάιναι.

Ἄχ! ἄς εἶχα τώρα νεῖατα μεστομένα, λιγερά,
 νὰ γινόμενα φαντάρους δίπῳς ἡμουν μιά φορὰ,
 κι' ἀντικρύζωντας μὲ πίστι τῆς γαλιζίας τὸν Σταυροῦ
 νὰ κτυποῦσα τοὺς φονιάδες' στῶν παιδιῶν μας τὸ πλευρό.

Μιά πλάσις Χριστιανικὴ
 βροντῶσα καὶ πολεμικὴ
 διαβαίνει τώρα ἔμπρὸς μου.

Ὅσα σφαιρῶν σφουρίγματα
 τόσα τρανὰ κηρύγματα
 ἐλευθερίας τοῦ κόσμου.

Ἐ' ὄλο τὸ γένος πολέμου μένος.

Φ. — Ἀρχιστε λοιπόν, καλέ μου,
 μὲ τραγοῦδα τοῦ πολέμου
 μέρα νύκτα νὰ βροντᾶς,
 καὶ μ' ἐκεῖνα ν' ἀπαντᾶς
 ὅτους εἰρηνικοὺς προστάτας
 καὶ τοὺς διακοδιπλωμάτας.

Ἔξω βρώμας, ἔξω ρῦποι,
 βρόντοι' στὴν Ἄνατολή,
 κι' ἦτον ἓνα καρδιοκτύπι
 τῆς Δευτέρας ἢ Βουλῆ.

Στέλλομα' στὸν Τοῦρκο νότα,
 δὲν φιλοῦμα σὰν καὶ πρῶτα
 κανενὸς τρανοῦ ποδιᾶ.

Χαίρε χαίρε, σκλάβε κόρη,
μπαίνουν μέσα βουληφόροι
και τῆς Κρήτης τὰ παιδιά.

Οἱ προστάται, χασομέρη,
τόσους χρόνους εἶχαν' φέρε
ἀνω κάτω τὴν χολή μας.

Κι' ἡ μεγάλας των θυσίας
κι' ἡ πολλὰς των προστασίαις
ζάλισαν τὸν Νικολή μας.

'Όρε πέντε μούτζαις τώρα
'στὴν τρανή τὴν Μανταφόρα,
τὴν σοφὴ διπλωματία.

Ποῦ μὰς' κάθισε' στὴ ράχη
κι' ἔγει δόξα τῆς μονάχῃ
τούτῃ τὴν ἐπιστρατιά.

Τώρα τὴν σαρκάζουν ἄλοι και τῆς δίνουνε' στ' αὐτιά,
και τὰ τόσα τῆς χαρτιά
γίνονται παντοῦ φουστῆμα
και γεμίζουνε τουφέκια.

Ἱστορίας ζηλευτῆς
μὰς ἐκπλήττου γεγονότα...
ὁ Μουκτάρ ὁ Προσευτηῆς
δὲν τὴν δέχεται τὴν νότα.

Ὁ Κορομηλῆς θυμάνει και ποδάρῃ τοῦ πατεῖ,
και πατόκορφα τὸν λοῦζει
τὸν Μινίστρο τὸν γρουσοῦλη,
τοῦ τὴν στέλλει πάλι' πίσω, πλὴν αὐτὸς δὲν τὴν κρατεῖ.

Ἐκ Νεότουρκος κι' αὐτὸς τὴν εὐγένειά του δείχνει,
κι' ἀδωρεῖ, βρέ Περικλῆ, μ' ἕνα του πιστὸ Καβάση
μὲς' στὸν Ἐξωτερικῶν τὸ κιδώτιον τὴν εἰχνεῖ,
κι' ἕνας Χότζας σεβαστὸς ἔργεται νὰ τὸν διαβάσῃ.

Τρεῖ ἀφερῖμ, Κορομηλῆ,
τὸν εἰσιγύρισε καλὰ
τὸν ντιλικάτο Προσευτηῆ,
μὰ ψάλε τον και πάλι,
ποῦ νὰ τοῦ' πῃ Σοφτᾶς' στ' αὐτὴ
και Χότζας' στὸ κεφάλι.

II. — Μὲ σπαθὶ κι' ἐγὼ' στὴ μέση
τοῦ Μουκτάρ γελῶ τὸ φέσι
και τοῦ λέω: πάρε πόδι.

Κάτω δίσκοι ζητανιάς,
κάτω βάρβαρος φονιάς,
ἀπὸ φέσια θηριώδη.

'Όχι σὰν πρὶν μετάνοια
'στῆς Πύλης τὰ Ντιδάγια,
και τρώμε τοῦ Ραγια.

'Όχι σὰν πρῶτα δοῦλοι,
τοῦ Τουρκοσπῶρων μοῦλοι
τοῦς σφάζου σὰν τραγιά.

'Ο δούλος σήμερ' μιλεῖ
και γύρω' στὴν Ἀνατολή
βροντοῦνε τουφεκιάς.

'Ἐξω τρανὴν παλ' ανθρωπιὰ,
κι' οἱ διπλωμάταις τώρα πλὴ
τῶνε κατραπακιάς.

Τώρα μπουμπουνισμένοι
ἔχουν πολλὴ σκοτοφρα,
κι' ἔπαθαν οἱ καυμένοι
μεγάλῃ ζεπεσοβρα.

Πῶς ἤθελα τὸ κρέας των νὰ τῶκοβαν Ἑβραῖοι,
και πρῶτ' ἀπ' ἔλους, Φασουλῆ, τὸν Ἑδουαρδ τὸν Γκρέυ,
καθὼς κι' αὐτοὶ τὸ κρέας μας τὸ κόβουν λίτρα λίτρα,
και μὰ γιὰ πάντα νὰ χαθοῦν χωρὶς ν' ἀφήσουν φύτρα.

Χωρὶς προστάτας σήμερὰ γοργόφτεροι πετάτε,
κι' οἱ πρὶν δυναστευόμενοι
κι' οἱ πρὶν προστατευόμενοι
θὰ γίνουιν, ὅπως φαίνεται, τῶν προστάτῶν προστάται.

Φ. — Βροντοῦν μὲ Μάνλιχερ μαζὶ τὰ κλέφτικα μηλιόνια...
διπλωματίας στυγεράς σαρκάζονται κωθόνια.
Τὴν ἐλεημοσύνη των κανεῖ δὲν ζητανιεύει,
και τὰ μυμήκια, γίνηκαν βρυχώμενα λεζονάγια,
και τὸ μεγάλο μάμαρο τοῦ Ρήγα ζωντανεύει,
κι' ἀκούεται παντοῦ παιάνι: ὡς ποτε παλληκάρια.

Πόθοι ζωντανέψαν νεκροὶ
κι' ἀναστηλόνου οἱ μικροὶ
τοῦς νόμου τοῦς ἀγράφου.

Παντοῦ φωνὴ παρηγοριάς,
και βγαίνει φῶς ἐλευθεριάς
ἀπὸ προγόνων τάφου.

'Ο κόσμος ἀνταρξιάζεται
και κατὰ γῆς σωρίζεται
κάθε βρομοκουκάλα.

Κι' ἀκούεται παπα φωνή:
μὴ λησμονῆτε τὸ σχοινὶ
κι' ἔκεινη τὴν κρεμάλα.

Τῶν φίλων μας διπλωματῶν εἶναι πολλὺς ὁ κάματος,
εἶναι μεγάλ' αἱ συμφοραί,
κι' ὁ κύριος Πουανκαρέ
τὴν ἔπαθε, βρέ Περικλῆ, κι' ἔκενος σὰν ἀγράμματος.

Κι'έκτενος ό Πιέρ Λοτί,
όπου σέ πιάνουν έμετοι
για τούτον τόν σάλζαρη.

Τών Τούρκων έγινε τζουτζές,
και τόν σολίζις φερτζές
και Τούρκισας σάλζαρι.

Π.—Μέ τήν γειτόνισσα φεσού δέν πιάνεϊς χαρτσά,
κατήντησε,βρέ Φασουλή,τού κόσμου συχαλιά.

Κι'ό Πρεσβευτής ό λακρευτός,
πούχει τής γάτας μάτια,
έξεκουπίστηκε κι'αυτός
και πάει'στά κομμάτια.

Εϊς τās ήμέρας τās καλās
φεύγει κι'αυτός ό Τουρκιάς,
πολιτισμένος χαρακτήρ,
κι'όλοι φωνάζουνε:σικτήρ.

Οί γείτονες'παλάβωσαν,
τόν κόσμο τόν έσκαλώσαν
πολλοί λεπτοί τών τρόποι.

Και μπάμ εδω,και μπάμ εκεί,
και κάθε σγείσις φιλική
μέ τούτους διεκόπη.

Κάθε νομίμως δικίον άρχίους διαστράφη,
κι'είρηνη Τούρκων κι'Ιταλίων αίσιος υπεγράφη,
μά κι'οί φρετέλοι τήν καλήν εξέλεξαν μερίδα
κι'έκοψαν τής γειτόνισσας μιā δυνατή λουρίδα.

*Επέτυχαν άληθινά συμφερωτάτους βρους
κι'είρηνη περιπόθητος θά βασίλευση χρόνια,
και κάθε Τούρκος σενταλής φιλεϊεται μέ τενόρους
και βγάζει τό φεσάκι του γεμάτο μκακρόνια.

Σέ τούτον τόν αναβρασμό,
βρέ Φασουλή μπαμπάση,
δέλωω μεγάλο ξεπασμό
και'στού Σεφκέτ τό φέσι.

Σέ τούτους τούς περτζουσιούς
λένε πολλοί φρενήςρεις
πως έπαθε ρευματισμούς
κι'αυτός ό κακομοίρης.

Φ.—'Εμπρός λοιπόν'στον κάλλιστον έκ πάντων τών άγώνων
έλευθερούντες ίερά και ήθικας τών προγόνων.
'Αν'άκηρ σ'άκηρ χαλασμός, κανείς εδω μη στήκη,
πάμε κι'έμεϊς'στά Σύνορα μέ Μάνλιγερ τουρέκι.

Ένωσις λαών τεσσάρων κατ'αίμοχαρών βαρδάρων.

Σμίγουμε τής κορώναις των Ρηγάδες σταυροφόροι,
και μέσα'στην Ανατολή
ροδίζις και φωτοβολει
μιā λευκοφόρα κήρη.

'Αδελφωμένοι τώρα πην τέσσερης Κορώναις,
κι'από τού κάθε Βασιλγζ τ'ορθάνοικτο Παλάτι
σου φρίνεται πως κελαιδούν χρυσότερ'άγγελουόδια
μαγάλης'Αναστάσεως τετράγλωσσα τραγούδια.

Σταυρώνουμε τās ζίφη των Ρηγάδες σταυρωμένοι,
πούγιναν ή κορώναις τών άπάνθινα στεφάνια,
και μάρτυρες πολυάποδοι και σιδεροδεμένοι,
πού κατ'ά γής'σωριάστηκαν,ψηλόνουν σάν πλατάνια.

Μέ τό μεγάλο τ'όνομα,Διάδοχε του Θρόνου,
σ'έλευθερη και σιλάδα γή
βαλασάμωσε βαθειά πληγή
κάθε μεγάλου πόνου.

Μέσ'από τό Παλάτι σου
καμαρωμένο τάτι σου
προβαίνει,καββυλάρη.

Κι'ένιας λαός ακολουθει
μέ τής ιδέας τό σπαθί,
μέ τού σταυρού τή χερί.

Πρόβαινε μέ τόν Βόρι σου και σύ,Καδούργων θρέμμα,
κι'έμπρός σου κόντα'αίμα,
πού χθές άκόμη'πότισε τό χόμα τών Κοτσάνων,
και τόν αντίλλο'Ευπηνέ πολεμικών παιάνων.

Μέλπει κι'ό Μιλοστάνοβιτς τόν Σερβικό τόν Θρόνο,
κι'άκουω γέροντα βοσκό τās γίδια του σάν βόσκη
'στη γοσλαα τή μονόχρηδη να τραγουδής μέ πόνω
τόν Πέτρο Καραγιωργεβιτς,τόν Δούσχαν,τόν Μιλόσκην.

Προβαίνει γέρο Βασιλγζ,πού τούχει γράψ'ή μοιρα
νέχη σπαθί'στό χέρι του και τραδαούρου λύρα.
Βροντούν χρυσας άρματωσικής'στό πέραςμα και τούτου,
κι'αυτός όμνει μονόχος του τάμματα του λαου του.

'Στην άσημένι'Ανατολή λαμποκοπούν τās χιόνια,
τέσσερα κυματίζουνε σύμβολ'άδελφωμένα,
έρχάνοντ'έχθρας δισεκτα,φοριακωμένα χρόνια,
και σκαίζουν σκλάβοι γύρω των μέ μάτια βουρκωμένα:
'Εσεϊς,σημαίως του Σταυρού,κτυπάτε τό φαγγάρι
τού Τούρκου μακελλάρη.